

РЕШЕНИЕ

№ 1815

гр. София, 18.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Вяра Русева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **10123** по описа за **2012** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу съдебно решение от 14.08.2012г. на СРС, 94 състав по нахд № 17857/2011 г. с което е потвърдено НП № 10950-0027733/ 3.06.2011г. издадено от Директора на ТД на НАП- [населено място], с което е наложена на [фирма] имуществена санкция в размер на 500 лв. на осн. чл.185, ал.2 вр. с ал.1 от ЗДДС.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и процесуалните правила – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Поддържа, че от събраните доказателства не ставало ясно какви точно обстоятелства се приема, че са установени безспорно, както и не било установено какво точно е извършено от служители и дали те са служители на дружеството. Сочи също, че не било установено кои разпоредби на закона са нарушени и защо са приложени съответните санкционни норми. Твърди, че не е доказано по несъмнен начин извършването на административното нарушение. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено

оспореното наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуалния си представител в с.з. оспорва като неоснователна жалбата.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 14.08.2012г. на СРС, 94 състав по нахд № 17857/2011 г. е потвърдено НП № 10950-0027733/ 3.06.2011г. издадено от Директора на ТД на НАП- [населено място], с което е наложена на [фирма] имуществена санкция в размер на 500 лв. на осн. чл.185, ал.2 вр. с ал.1 от ЗДДС.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите С. М. П., К. П. М. и Л. И. Т., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че по несъмнен начин жалбоподателят е извършил нарушение на чл.39, ал.5 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, като е приел, че наложената имуществена санкция е в минималния предвиден в ЗДДС размер в съответствие с чл.185 ал.2 вр. с ал.1 от ЗДДС.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния и процесуалния закон.

Съобразно чл.220 АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Настоящата съдебна инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи. Според чл.39, ал.5 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (в приложимата редакция ДВ. бр.49 от 29 Юни 2010г.), лицето по чл. 3 съхранява отчетите по ал. 1 в хронологичен ред в прономерована и прошнурована книга за дневните финансови отчети за календарната година, водена в единствен екземпляр за всяко ФУ и съдържаща страници за всеки календарен ден. На първа страница на книгата се отразяват данните на лицето по чл. 3, наименованието и адресът на търговския обект, описват се кочаните с касови бележки и данни от въвеждане в експлоатация, индивидуалните номера на ФУ, както и промените на данните в деня на настъпване. Книгата се съхранява в търговския обект. Субекти на отговорността са лицата по чл. 3, ал. 1 от Наредбата, в кръга на които попада и касатора в качеството му на лице, извършващо продажба на стоки в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ. С неизпълнението на установеното от Наредбата задължение по същество се нарушава и предвидения ред и начин за отчитане, или съхраняване на документи, издавани от/във връзка с фискалните устройства (чл.185 ал.2 от ЗДДС). При фактическите установявания в хода на

административно-наказателното производство, възприети и от районния съд, правилна от материалноправна страна е квалификацията на нарушението по чл. 185, ал. 2 ЗДДС във връзка с чл. 39, ал. 5 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. В тази връзка неоснователни са доводите, че не било установено кои точно разпоредби са нарушени и съответно причините довели до приложение съответните санкционни норми. С оглед цитираната нормативна уредба, относима към предмета на делото, и предвид установените по делото факти, съдът приема, че в случая жалбоподателят е нарушил реда и начина за отчитане, или съхраняване на документи, издавани от/във връзка с фискалните устройства, установен с посочения подзаконен акт по прилагането на ЗДДС. Решаващите изводи на районния съд съответстват на доказателствата по делото. Правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 185, ал. 2 ЗДДС е липсата на изпълнение задължителните изисквания визирани в чл.39, ал.5 от Наредбата. Предвид горното, касаторът е осъществил състава на административното нарушение, поради което и правилно и законосъобразно е издадено обжалваното наказателно постановление, за реализиране административнонаказателната му отговорност. При това положение, съдът приема за неоснователно изложеното в касационната жалба, че не било доказано по несъмнен начин извършването на нарушението от санкционираното с наказателното постановление дружество. Настоящият съдебен състав напълно споделя направените от СРС изводи относно съставомерността на нарушението и доводите, че по арг. от чл.185 ал.2 вр. с ал.1 от ЗДДС наложената имуществена санкция е в минималния предвиден размер, поради което и е неприложима разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

При липсата на инвокираните касационни основания обжалваното решение следва да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд - София град, Шести касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 14.08.2012г. на СРС, 94 състав по нахд № 17857/2011 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: